

Şəfəq Vilayətqızı,
Gəncə

SÖNÜNCƏ GƏLİR

Hər şey bu aralar ruhumu yorur,
Önümə nə çıxsə "puçumu" burur,
Dərdim də hər gecə pusquda durur,
Gözləyir, çırağım sönüncə gəlir.

Həyatın şilləsi dəyibdi çox sərt,
Xəyallar mənimlə çəkir ədavət,
Vəfasız yarım əlbirdi həsrət,
Sözündən, əhdindən dönüncə gəlir.

Dəymişim qalmayıb, kalım dəyməyib,
Çürümüşəm artıq, zaman çeynəyib,
Bəxtim qara günə xəbər eyləyib,
O da taleyimin önüncə gəlir.

Nə yaman ağırmış Şəfəqin daşı,
Dəyirman daşıyla durub yanaşı,
Bir tək sirdaşım var, gözümün yaşı,
Əhvalım dəyişib, çönüncə gəlir...!

YAĞIŞ YAĞIR

Təbiət ata bilmir qəm çəkməyin daşını,
Göylər yerə çatıbdır elə bil ki, qaşını
Axıdır yavaş- yavaş buludlar göz yaşını,
Yağış yağır...

Ağır olur həsrətin, intizarın sınağı,
Küsdürüb ulduzları yerin göyə qınağı,
İslanıb göz yaşında buludların yanağı,
Yağış yağır ...

Damcılardan ahəngi yaradır həzin bəstə
Düzülüb muncuq-muncuq parlayır yarpaq üstə,
Torpaq da su istəyir, nar istəyəntək xəstə
Yağış yağır...

AXI SƏNƏ YOX ANDIM

Toz basmış xatirələr öz-özünü basdırıb,
Ayrılıq hökm verib xəyalları asdırıb,
Sevdam elə bağırıb arzuları susdurub,
Dilimə düyün düşüb adın ilişib ora.
Gözümə tor atmışam bəlkə düşsən tora.

Üzümü cırmaqladı cahil eşqin dırnağı,
Yaxşı ki, öyrənmişəm tək yıxılıb durmağı,
Unutmuşam nə vaxtdır xoş xəyallar qurmağı,
İndi mənim dünyamda nə yağış var, nə külək.
Birgə yaşananları gəl, qarışdıraq, bölək.

Mən kiminlə küsdümsə onla barışdı dünya,
Gözümün yaşındakı duza qarışdı dünya,
Ağına nə gəldisə onu danışdı dünya,
"Üç alma"nın xətrinə bu nağılı dinlədim.
Saçlarımdan asdı "div" acı çəkdim, inlədim.

Neçə yuxu yatmışam yastığımla dərdləşib,
Çox bərkə boşa düşüb, yazıq ürək sərtləşib,
Keçmiş üzümə durub, keçib getmir, dirəşib
Yolumun üstündəki qanqal imiş, gül sandım.
Nə deyim inanasan..., axı sənə yox andım?

YAŞADIM

Bəzən gözüm yol çəkir, düşünürəm dərinədən,
Qaçmaq olmur heç yerə dünyanın dərd, sərindən
Məsum qəlbim qırıldı ən incəlməmiş yerindən,
Hər qırıldığı yerə düyün vurub yaşadım.

Mən közərdim çoxları alov alıb yandılar,
Barmağımı şam etdim şöləsini dandılar,
İpim hər kəsildə dağılacam sandılar-
Özümə bir dözümlü dünya qurub yaşadım.

Qurtararmı dərd, kədər sevincə qatıb yesək?
Dincələrmə duyğular qu tükünə bələsək?
Yıxıldım, ayağıma çox ilişdi daş- kəsək,
Üst- başımın tozunu çirpib, durub yaşadım.

Keçmişə xatırlamaq ağır olurmuş yaman,
Dərd çəkməyə alışdım ötüb keçdikcə zaman,
Xatirələr yaxamı buraxmadı bircə an,
Keçmiş qaçdı, mən qovdum sonda yorub yaşadım.